

του κάποιο γράμμα. Χωρίς άλλο είνε γιά σένα. Δός μου τήν υπόσχεσι δι'θά του τ'ο σταλής πίσω χωρίς νά το διαβάσης.

— Πολύ παράξενη είν' η αξίωσις σου!

— Λυτήσου με και μή με βλώθης στά εσχάτα. "Άλλως τς τι σέ ενδιαφέρει ο άνθρωπος αυτός; Έπειτα από τρεις μέρες θά είμαστε στό Λονδίνο.

— Άν θελήσω νάρθω μαζί σου.

— Άγγέλα, δέν πιστεύω νά θέλεις νά μ' αφήσης;

— Ναι, θά δυσκολευθώ βέβαιες...θά στενοχωρηθώ μήπως χάσω τήν ώραία συντροφιά σου.

— Άγγέλα, σέ ικετεύω γιά τελευταία φορά.

— Άντι άλλης άπάντησας έκείνη του πέταξε κατά πρόσωπο μιά βουσία, μιά βαρειά Ιταλική βουσία, που ήταν σάν νά του είχε σκάσει ένα δυνατό μάτι στο μάγουλο!

Παρά τά φιασίδια μέ τά όποια είχε βράσει τ'ο πρόσωπό του ως έρυθρόθερος ο Άρνόλδο πάλι καταχίτρινος. Ένωικως τήν καρδιά του νά χτυπή άπως ποτέ άλλοτε. Τά βήματά του ήταν κλονισμένα, και έδειχνε νά αισθανθ'η καρφωμένα επάνω του μέ άγωνία τά βλέμματα όλου έκείνου του κοινού γιά νά ξαναβρ'η τήν ψυχαίμα του.

Και ενώ ή όρχήστρα έπαιζε κάποιο παθητικό ταγκό, ο Άρνόλδο, μέ μεγάλη προσοχή άρχισα νά πετάη μέ τήν συνειθισμένη του έπιδειξιότητα τά έφτά μαχαίρια του. Τ'ο πρώτο καρφώθηκε άριστερα κοντά στο μάγουλο τής νέας και ή λεπίδα του, που τρεμουλιαζε από τ'ο νύναγμα, σχεδόν άγγιξε τήν οδόννη έπιδερμίδα της. Τά άλλα τέσσαρα καρφώθηκαν γύρω από τά μαλλιά της, σάν ένας φρικτός φωτιστέφανος, και τ'ο έκτο δίπλα στο δεξί της μάγουλο.

Δέν έμνε πειά παρά ένα μοναχά μαχαίρι.

Εσφινά ο Άρνόλδο έξέσπασε σ' ένα γέλιο που δέν είχε τίποτε τ'ο ανθρώπινο.

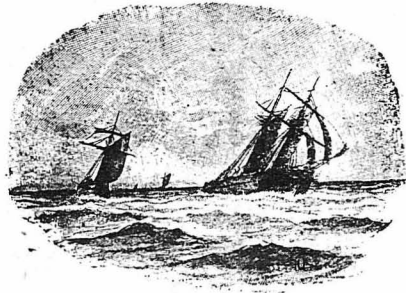
Η όρχήστρα έβρουθάρηκε μέ ένα τελευταίο χτύπημα τ'ο κυμβάλου. Και τ'ο έβδομο μαχαίρι έφυγε άπ' τ'ο χέρι του Άρνόλδο μέ ταχύτητα άστραλης και καρφώθηκε μέ δύναμη καταμσεής στο λαίμο τής Αλλής, τής όποιας τ'ο σωμα λύγησε τρεμουλιάζοντας, ενώ τά μάτια της άνοιγόκλειναν μέ έκφρασι ύπερτάτου πόνου! Μιά λεπτή κόκκινη κορδέλλα αίματος έξέφυγε τώρα άπ' τόν λαίμο της και χρωμάιζε τ'ο κίτσαρο στήθους της!..

Η αύλαία έπεσε και τ'ο κοινό έξέσπασε σέ χειροκροτήματα χωρίς νά φαντάζεται τήν τραγωδία που έγινε επάνω στή σκηνή. "Όλοι οι θεαταί φεύγουν σγητευμένο γιατί σγινιήθηκαν, γιατί αισθάνθηκαν μιά άγωνία...

— Τι ώραία που έπαιζε ή Αλλη, είπε μιά κυρία στον βαβαλιέρο της. Νόμιζε κανείς π'ος πέθανε πραγματικά.

Και όμως... Πραγματικά είχε πεθάνει!.. Ο άνδρας της τήν είχε σκοτώσει μέ τ'ο έβδομο μαχαίρι, τυφλός άπ' τή ζήλια του!..

Jacques Constant

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

ΠΩΣ ΕΣΤΑΛΗ Ο ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ο μακαρίτης ποιητής και βοτανολόγος Θ. Ορφανίδης ζητούσε κάποτε ύποτροφία από τόν Ύπουργό Κωλέττη, γιά νά πάη και νά σπουδάση στήν Εύρώπη.

Έπειδή δέ ο Κωλέττης του άρνιωνό, ο Ορφανίδης πήγε, μίσπως άρκετά κάρρα φορηγιά, και είπε στους καρραγωγείς, νά μή κάνουν άλλη δουλεία, παρά νά περνούν, μέ κρότο, όσον μπορούνε π'ο πολύ, όλη τήν ήμέρα και τήν νύχτα, από τήν κατοικία και τά γραφεία του Ύπουργού. Έτσι κ' έγινε, ο Κωλέττης έχασε τήν ήσυχία του και στο τέλος άπελιπισθείς έστειλε στήν Εύρώπη τόν Ορφανίδη...

Ο Ορφανίδης, έπαιρνε φαίνεται από τήν Κυβέρνησι, μέ τ'ο σπαθί του, δ'τι ζητούσε.

Μιά φορά συνέταξε τόν προϋπολογισμό τ'ο βοτανικού καταστήματος που διηθ'ησε, και άνέγραψε σ' αυτόν μαζί μέ τόσα άλλα ποσά και κάποιο ποσό γιά τή συντήρησι ενός...σκύλλου φύλακος!

Τ'ο ποσόν φάνηκε ύπέρογο σ' ένα άπ' τούς ύπουργούς. Τότε θυμάσε κ' ο Ορφανίδης και τού είπε:

— Έγώ σοσ δίνω διπλάσιο μισθό, άρκεί νά κάνης τήν ύπηρεσία του σκύλλου! Νά γαυγίσης δηλαδή όλη τή νύχτα!..

ΤΟ ΛΕΣΙΚΟΝ ΕΝΟΣ ΓΙΑΤΡΟΥ

Γροθιά. — Ένα χέρι που δέν είνε εύχαριστημένο.
Κοιλιά. — Ο άμαξής τής συνειδήσεως.
Γηρατειά. — Μετακόμισις που γίνεται σιγά—σιγά.

ΑΝΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΙΩΤΗ

Η ΤΡΕΛΛΗ

ΚΕΙ, στή μοναχική τήν άκρογαλιά, μέ τά μικρά μικρά τά χαλίκια, τά στρογγυλά και κτρινωπά σάν μαργαριάρια, μέ τους κάβους από τίς δυο μεριές, σ' έκείνη τήν παράμερη κόχη που έφεγγε από χάρη σ'νά ήταν δ,τι τήν έβγαλε ο Πλάστης από τ' άθάνατα χέρια του, έκεί στήν άκρογαλιά που έπαιζαν τά δελφίνια ως κοντά στα ρηγά, έκεί που ψυχή δέν κατέβαινε παρά μόνο γιά νά δοκιμάση καινούργια τύχη μέ τάγκιστρο ή μέ τ'ο πεζοβόλι,—έκει έβλεπε κάποτε όλομόναχη τήν τρελλή, κοπέλλα ως είκοσιπέντε χρονών, μέ πρόσωπο γλαμιά, και μέ μάτια άγρια. Μήτε τάξιμο, μήτε διάβασμα δέν έσασε νά ή γλυτώση από τ'ο μεγάλο κακό που την τυραννούσε. Κι' ως τόσο, σαλειμένος καθώς ήταν ο νοός της, ή καρδιά της ήτανε γνωστικής γυναικας καρδιά! Τόν άγαπούσε άκόμα τόν άρροβανιστικό της, και τόν περιμενε νά γυρίση πίσω και νά τήν πάρη. Ο νοός της, σά μερικους φίλους που άντίς νά μάς παρηγοούνε σιωπώντως, μάς μεγαλώνουν τόν πόνο μ' άναφάλευτα λόγια, ήταν κ' αυτής τής καμμένης ο μεγαλιτερός της έχθρός. Τής έλεγε ο νοός της π'ος δέν πνίγηκε ο καλός της, τρία χρόνια τώρα, σ' έκείνη τήν τρομερή τή φουροτίνα που έστρωσε μέ φύκα αυτό τ'ο περιγιάλι από τή μιάν άκρη στήν άλλη, τής έλεγε π'ος άρμενίζε άκόμα κ' έρχότανε στήν καλή της. Και κάθε φορά που έβλεπε και νά περνούη ή ψαράδικο νά κατεβαίνει κατά τά μέρη έκείνη, έβγαίνε ή ταλαίπηρη από τ'ο καλόβι της κ' έτρεχε κατά τ'ο γαλό, και στεκομένη στα χαλίκια μέ τόνα χέρι επάνω από τά μάτια της, και σ'άλλο κρατώντας ένα παντήλι, γιά νά τόνα χαρηθή τόν άγαπημένο της, που έρχονταν τώρα πειά. Τέβλεπε τ'ο καρδιοκτύπι της σέ κεινο τ'ο στόμα της τ'ο κλαυγολαστό,σά χέρια της που τρέμανε, σ' όλο της τ'ο κορμί!..

Στέκονταν άμίλητη και δίχως νά γυρίση τ'ο κεφάλι της από τ'ο καικι, παρά μόνον όταν κατέβαινε κατόπι της ο άδελφός της νά τήνε πάρη πίσω. Ιήγαινε κοντά της, τήν έπιανε από τ'ο χέρι, και τήν τραβούσε σπιτι λέγοντας π'ος δέν ήταν αυτό τ'ο καικι, μόνο τάλλο που θά φανή σέ λιγάκι..

Περνούσε και τάλλο τ'ο καικι και έσανάχιζε ή ίδια ή ιστορία.

Τή στεργή τή φορά που κατέβηκε ή τρελλή, δέν είχε ή άκρογαλιά έκείνη τή συνειθισμένη τής ήμερη γλώσσα. Τήν έδειρνε ή θάλασσα μανιασμένη, κ' οι άφροι κατακυλλούσαν άλύπητα τά μαργαριτάρια χαλίκια. Στους κάβους τά κύματα έσπούσαν άγρια, άνεβαίναν σάν άσπρες κολώνες, κ' ύστερα κατέβαιναν σάν άσπρη βροχή. Ο άνεμος λύγιζε τίς καλαμιές ως τή γης, και τά μαλλιά της κακόμοιρης τής τρελλής,

πηγαίνανε νά πετάξουν κ' αυτά μαζί του...

Αυτή όμως πάλι άσίλευτη, πάλι άμίλητη μέ τά μάτια της στυλωμένα π'ος ένα κακότυπο καικι που μιά φρα τώρα παλείσε μέ τά φρενιασμένα τά κύματα, περιμένει τόν καλό της... Τ'ο καικι γαρπαλεύσει μέσα στήν κυματοσαραχή μέ έσχιζόμενο τ'ο πανί του, ζητάει βόλτα νά κόψη, και νά κατεβή ν' άράξη σ' ένα ψαράδικο λιμάνι πίσω από τόν κάρω. Έκει επάνω έρχεται πάλι ο καλός άδελφός και ζητάει νά τήν πάρη πίσω τήν τρελλή.

— Άχ, στάσου και θά βουλιάζη, θά πνιγί, θά πνιγί, ο άκρόβός μου! φωνάζει αυτή ή δύστυχη μ' άπελιπισμένη φωνή.

Και καθώς τόλγαι, γύρισε τ'ο καικι στίνα του πλάγι και άρχισε νά βουλιάζη σιγανά—σιγανά..

Έπασε τότε ή ταλαίπηρη έξρη χάρου στήν πέτρα. Τ'ο πρόσωπό της μένει γυρισμένο επάνω, και τά χέρια της όπλωμένα ίσα, σά νά τήν είχανε σταφομένη. Τά μάτια της: είνε θαμνά σάν τ'ο συννεριασμένο ουρανό...

Τά σύννεφα περνάν, ή θάλασσα κλωσυνεύει πάλι, μέ τής τρελλής ή ζωή δέν ξαναγυρίζε πειά!...

† Άργύρης Έφταλιώτης

ΑΚΡΟΝ ΑΩΤΟΝ ΑΦΗΡΗΜΑΔΑΣ

Ένα Παρισινό περιοδικό διηγείται τ'ο έξής έπεισόδιο, που συνέβη σέ κάποιον διακερη Γάλλο μαθηματικό, σφημισμένο γιά τήν άφηρημάδα του.

Ο μαθηματικός αυτός γύρισε μιά βροχερή μέρα στο σπιτι του μούσκεμα.

— Γιατί έβγινε έτσι; τόν ρώτησε ή κυρία του. Δέν άνοιγες τήν όμπρέλλα σου;

— Τήν έχασα στο κερνεσιό.

— Μά σ'ού τήν έχασε μαζί σου...
— Τή θυμήθηκα και πήγα και τήν πήρα όταν έπασε ή βροχή!...